

Sygn. akt: I C 3382/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Żywicki
-----------------	-------------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 341 kpc

sprawy z powództwa Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.,

przeciwko D. K.,

o zapłatę,

oddala powództwo.

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt I C 3382/14

UZASADNIENIE

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 12.379,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że na podstawie umowy cesji przejął od Banku (...) S.A. wierzytelność wobec pozwanego z tytułu zawartej przez niego umowy pożyczki kwoty pieniężnej. Powód podał, że na dochodzoną kwotę składa się należność główna w kwocie 7.033,43 zł oraz odsetki skapitalizowane w wysokości 5.346,32 zł.

Pozwany D. K. nie wniósł odpowiedzi na pozew, nie stawił się także na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 21 czerwca 2012r. pomiędzy Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W., a powodem została zawarta warunkowa umowa cesji wierzytelności. Przedmiotem umowy były bliżej niesprecyzowane wierzytelności. W jej pkt 16.6 i 16.7 przewidziano, że przejście wierzytelności nastąpi pod warunkiem uiszczenia w całości Ceny kupna.

W dniu 18.11.2014r. sporządzono wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, podpisany przez J. M., działającą na rzecz (...) S.A. we W.. W wyciągu tym stwierdzono, że w świetle ksiąg funduszu strona pozwana posiada zadłużenie wobec funduszu w kwocie 12.379,75 zł na co składały się należność główna w kwocie 7.033,43 zł, odsetki w kwocie 5.346,32 zł.

(dowód: umowa cesji - k. 8-12; wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego - k. 7).

(...) S.A. we W. (będący innym podmiotem niż reprezentujący pozwanego (...) S.A. we W.) sporządził pismo z dnia 11.10.2014r. zawierające wezwanie strony pozwanej do zapłaty kwoty 12.560,85 zł.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 14-15)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Zgodnie z art. 339 §1 i 2 kpc jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powód jako profesjonalista nie powinien zakładać, że pozwany nie stawi się na rozprawę i nie wda się w spór, zaś sąd opierając się jedynie na twierdzeniach pozwu wyda wyrok zaoczny w całości uwzględniający powództwo. Lektura treści pozwu i załączonych do niego dokumentów pozwala stwierdzić, że powód już w pozwie złożył stosowne wnioski dowodowe i załączył dokumenty mające być przedmiotem postępowania dowodowego. Liczył się zatem z możliwością powstania uzasadnionych wątpliwości w rozumieniu art. 339 kc a tym samym z koniecznością przeprowadzenia przez sąd postępowania dowodowego.

W ocenie sądu okoliczności przytoczone w pozwie oraz w pismach doręczonych pozwanemu przed rozprawą budziły wątpliwości sądu. Tym samym roszczenie opisane w pozwie należało ocenić poprzez załączony do pozwu materiał dowodowy.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił, że przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanego. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód wywodzi swe roszczenie z umowy cesji wierzytelności, na podstawie której miał ostatecznie nabyć wierzytelność przeciwko pozwanemu. Z samej umowy cesji wynika, że przejście wierzytelności na powoda miało nastąpić z dniem uznania rachunku zbywcy kwotą w wysokości i terminie wskazanym w §4 umowy. Powód nie wykazał ażeby warunek ten się ziścił.

Dodatkowo wskazać należy, że z umowy cesji nie wynika, aby przedmiotem obrotu była wierzytelność wobec pozwanego i aby powód stał się nabywcą jakiegokolwiek wierzytelności przysługującej zbywcy względem pozwanemu. W dokumencie tym wierzytelność taka nie jest wymieniona.

Powód wprawdzie załączył wydruk „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” (k. 13), jednakże zdaniem Sądu nie jest to wystarczający dowód na to, że powód nabył przedmiotową wierzytelność. Nie wynika z niego, aby był integralną częścią umowy sprzedaży wierzytelności. Dowodem na nabycie wierzytelności nie jest bynajmniej pismo z wezwaniem do zapłaty (vide: k. 14-15), co do którego brak jakiegokolwiek dowodu, że zostało doręczone pozwanemu i które w dodatku sporządzone zostało przez podmiot inny ((...) S.A.) niż reprezentujący powoda ((...) S.A.).

Mocy dowodowej w postępowaniu cywilnym nie ma wyciąg z rachunku funduszu – jest to dokument prywatny, pochodzący od powoda i zawierający li tylko jego twierdzenia o istnieniu wierzytelności – art. 194 § 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (DZ. U. 2014.157 t.j.). Zgodnie z tym przepisem księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z

zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Przy czym moc prawną dokumentów urzędowych w postaci ksiąg rachunkowych, wyciągów z tych ksiąg oraz oświadczeń, o których mowa wyżej, nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 11 lipca 2011 r., P 1/10, OTK-A 2011, nr 6, poz. 53, uznał, że art. 194 u.f.i. w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji RP oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji RP. Orzeczenie to, będące konsekwencją wyroku TK z dnia 15 marca 2011 r., P 7/09, OTK-A 2011, nr 2, poz. 12, odnoszącego się do dokumentów wystawianych przez banki na podstawie art. 95 ust. 1 pr. bank., oparte zostało na założeniu, że fundusz sekurytyzacyjny, będąc uprawnionym do nabywania wierzytelności od wszelkich podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, którym nie przysługują przywileje analogiczne do określonego w art. 194 u.f.i., znajduje się w toku postępowania cywilnego w niezasadnie uprzywilejowanej pozycji względem pozwanego, którego obciąża ciężar zaprzeczenia prawdziwości dokumentu urzędowego (art. 252 kpc) posiadającego w tym postępowaniu szczególną moc dowodową. Powyższe uprzywilejowanie, nieznajdujące uzasadnienia w odniesieniu do podmiotów niezwiązanych w żaden sposób z realizacją zadań publicznych, narusza zasadę określoną w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP rozumianą jako zapewnienie "równości broni" stron postępowania (por. wyroki TK z dnia 12 grudnia 2006 r., P 15/05, OTK-A 2006, nr 11, poz. 171, oraz z dnia 19 lutego 2003 r., P 11/02, OTK-A 2003, nr 2, poz. 12)

W wykonaniu obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroków TK z dnia 15 marca 2011 r. (P 7/09) oraz z dnia 11 lipca 2011 r. (P 1/10) z dniem 20 lipca 2013 r. znowelizowano prawo bankowe oraz ustawę poprzez dodanie w jej art. 194 ust. 2 przesądzającego, że moc prawną dokumentów urzędowych w postaci ksiąg rachunkowych, wyciągów z tych ksiąg oraz oświadczeń, o których mowa w ust. 1, nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym. Dokumenty wskazane w ust. 1 komentowanego przepisu nie będą korzystały z przywilejów wynikających z domniemania prawdziwości i domniemania autentyczności właściwych dokumentom urzędowym przewidzianych w szczególności w art. 252 kpc. (przeniesienie ciężaru dowodu na zaprzeczającego prawdziwości dokumentu), art. 333 § 2 kpc (rygor natychmiastowej wykonalności) oraz art. 485 § 1 kpc (podstawa wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym).

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 12.07.2006 r. (V CSK 187/06, publ. MoP (...)), w przypadku cesji wierzytelności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Żądanie zapłaty należności w sytuacji, gdy doszło do sprzedaży jej przez pierwotnego wierzyciela musi być udokumentowane w sposób wykluczający jakiegokolwiek wątpliwości dłużnika co do wierzyciela uprawnionego do zapłaty, szczególnie aktualizuje się to w sytuacji, gdy te same wierzytelności coraz częściej przelewane są wielokrotnie i uczestniczą w tym podmioty profesjonalnie zajmujące się obrotem wierzytelnościami, co przybiera aktualnie coraz większy rozmiar.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd oddalił powództwo.

/-/ SSR Piotr Żywicki